

Diari del Marroc. Xauen (V)

Un relat de: [Giser](#)

Xauen, 13 d'agost de 2003.

Acabo de llegir-me La carne de René, tan sols he estat dos dies per fer-ho. M'ha captivat, m'ha agafat de les espatlles i m'ha tibat capa les seves profunditats.

M'ha fet donar voltes com si d'un xai al foc es tractés. Hi ha hagut moments en els quals pensava que només em faltava la poma a la boca.

Amb René, la carn s'ha fet carn, carn que evoluciona, carn que se sotmet, carn que té por, que experimenta i torna a tenir por. Una por que el fa sentir viu.

Amb René viatges acompanyat a la solitud. La seva immaculada carn així t'ho fa veure. La lluita amb l'entorn, la resistència, la rebel·lió i finalment, la claudicació de la carn.

Sense voler, i suposo que d'una forma inevitable tots tenim un René a dins. Un René que lluita per canviar el seu entorn, amb les estratègies pròpies, ja siguin menys o ja siguin més. Però tothom lluita per canviar. La diferència rau al final, a claudicar o no.

En deixar-se portar per la corrent, o en fer una resclosa de fusta o pedres com fan els castors en mig del riu i dir "jo no continuo per aquest camí, aquí és el meu lloc".

René, finalment, decideix seguir la corrent del destí que li va escriure el seu pare per a ell. Jo intentaré escriure el meu propi destí.

Si fa falta des de dins del riu, només és possible canviar-ho si ho fas des de dins. Lluitant amb les paraules imperfectes, però amb el sentiment, aquestes paraules es poden escapar del seu demiürg. El sentiment és el que omple les paraules, sense ell, el llenguatge està buit.

A René li ha mancat el sentiment.